

Arrest

nr. 221 742 van 24 mei 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 21 december 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 november 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 januari 2019 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat N. VANDENDRIESSCHE, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 november 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 28.11.2018 werd ingediend door:

*Naam: W(...)
Voorna(a)m(en): R(...)
Nationaliteit: Suriname
Geboortedatum: (...)
Geboorteplaats: (...)
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te: (...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van haar Nederlandse dochter, de genaamde M(...), A(...)) in toepassing van artikel 40 bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15/12/80.

Dit artikel luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.”

Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Om dit aan te tonen werd een bewijs van geldstortingen via Money Gram van de referentiepersoon aan betrokkene voor de periode 16/01/2015 en 09/11/2017 voorgelegd. Daarnaast een ontvangstbewijs van R(...) reizen voor het ontvangen van een reissom van de referentiepersoon.

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, hij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Wat het onvermogen betreft in het land van herkomst, deze is niet aangetoond. Er werden hiervan geen bewijzen voorgelegd.

Wat de financiële afhankelijkheid van in het land van herkomst betreft, ook deze is niet afdoende aangetoond. Deze stortingen zijn bovendien uiterst beperkt en onregelmatig om daadwerkelijk afhankelijk van te zijn. Deze tonen dan ook niet aan dat betrokkene in het land van herkomst onvermogen was.

Gezien er geen afhankelijkheidsrelatie is aangetoond vanuit het land van herkomst voldoet betrokkene niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980. Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om

bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 40bis en 62 van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en de "schending van het Unierecht".

Het middel luidt als volgt:

"1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd. Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende: (...). Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende: (...). Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen. Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;

2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden beslissing, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;

3) De motivering afdoende dient te zijn.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten. Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2. Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3. Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige - bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid - ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen. Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten. Het beginsel van de fair play houdt in dat

de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

4. In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine). De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5. Verzoekster is de moeder van MIELTON Angela, die de Nederlandse nationaliteit heeft. Verzoekster vroeg op 31.05.2018 een gezinshereniging aan in functie van haar Nederlandse dochter in toepassing van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Dat wetsartikel bepaalt het volgende: (...). Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing het volgende:

"Wat het onvermogen betreft in het land van herkomst, deze is niet aangetoond. Er werden hiervan geen bewijzen voorgelegd. Wat de financiële afhankelijkheid in het land van herkomst betreft, ook deze is niet afdoende aangetoond."

Deze gebrekkige motivering klopt evenwel absoluut niet en maakt aldus een manifeste schending uit van de hierboven genoemde artikelen en beginselen van behoorlijk bestuur. Immers, heeft verzoekster alle nodige stukken (attest mutualiteit, attest geen onroerende goederen, attest geen inkomsten, bewijzen verzendingen van geld) ter staving van de aanvraag tot gezinshereniging overgemaakt aan het Loket Vreemdelingenzaken van de Stad Antwerpen (STUK 3). Meer nog, de ambtenaar van het Loket Vreemdelingenzaken heeft de goede ontvangst van de stukken zelfs bevestigd er hieraan toegevoegd dat de stukken werden overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken in Brussel (STUK 4). In de mail van verzoekster dd. 13.06.2018 werden verschillende bijlagen toegevoegd. Verzoekster voegt bij voorliggend verzoekschrift een print screen toe, om duidelijk aan te tonen dat de vereiste documenten wél werden overgemaakt aan het Loket Vreemdelingenzaken. Bovendien bevestigt de ambtenaar de goede ontvangst ervan in volgende zin: "Wij ontvingen uw e-mail met bijlage in goede orde". Stellen dat er geen bewijs werd voorgelegd van onvermogen in het land van herkomst is dus absoluut niet correct, daar deze stukken duidelijk wél werden toegevoegd aan het mailbericht door verzoekster dd. 13.06.2018 (en meer bepaald bijlage "201806131237-1" en bijlage "201806131237-4). Verwerende partij schendt bijgevolg de hierboven genoemde wetsartikelen en beginselen van behoorlijk bestuur, door zich bij het nemen van de bestreden beslissing niet te baseren op een correcte feitenbevinding alsook op alle dienstige gegevens en stukken in het dossier.

6. Verzoekster heeft daarnaast tevens op afdoende wijze aangetoond dat zij ten laste is geweest van haar dochter, de referentiepersoon. Er werden immers gedurende een periode van meer dan 3 jaar voorafgaande aan de aanvraag tot gezinshereniging geldstortingen gedaan door de referentiepersoon aan verzoekster (STUK 5). Verwerende partij stelt daarbij dat deze stortingen te beperkt en te onregelmatig zouden zijn om de afhankelijkheidsrelatie aan te tonen. Verzoekster wijst er evenwel op dat het gaat om meerdere geldstortingen per jaar en wel gemiddeld 4 x per jaar in de afgelopen 3 jaar. Deze geldstortingen werden dus wél op regelmatige basis gedaan. Bovendien is het leven in Suriname minder duur dan in West-Europa en dient men niet over dezelfde bedragen te beschikken om er een menswaardig leven te kunnen leiden. Verzoekster legt volledigheidshalve nogmaals de stukken voor die werden neergelegd in het kader van de aanvraag gezinshereniging (STUK 6-12).

7. Gelet op het bovengenoemde mag het dus duidelijk zijn dat verwerende partij de bestreden beslissing niet op afdoende wijze heeft gemotiveerd. Zij heeft zich niet gesteund op een correcte feitenbevinding en niet alle dienstige stukken in het dossier geraadpleegd. Het middel is om alle bovengenoemde redenen gegrond."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook artikel 62 van de Vreemdelingenwet, verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op

een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 40bis, §2, 4° van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.”

Uit de arresten Jia en Reyes (Jia en Reyes HvJ C-1/05, C- 423/12) blijkt dat de hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien. Uit het arrest Jia blijkt dat het familielid in een dergelijk geval wel degelijk moet bewijzen dat die afhankelijkheid reeds bestond in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag. Het spreekt voor zich dat verzoekster dient aan te tonen dat deze vorm van ‘ten laste zijn’ significant en noodzakelijk is. In die zin dient de noodzaak aan financiële en/of materiële steun aangetoond te worden. Indien de steun van de referentiepersoon als het ware slechts bijkomend en niet noodzakelijk van aard is, kan er immers bezwaarlijk over ‘ten laste zijn’ gesproken worden. In dergelijk geval gaat het over niet noodzakelijke, doch wenselijke bijkomende hulp van de referentiepersoon aan een vreemdeling die een referentiepersoon wenst te vervoegen in het Rijk.

Het land van herkomst is het land waar de derdelander verbleef toen hij verzocht om de Unieburger te begeleiden of zich bij hem te voegen. Verzoekster dient dus als ascendent van een burger van de Unie die zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend, aan te tonen dat zij reeds in het land van herkomst ten laste was van de Unieburger.

De verwerende partij oordeelt dat de door verzoekster voorgelegde documenten niet voldoen aan de vereisten gesteld bij wet, namelijk dat zij niet aantonen dat verzoekster reeds in het land van herkomst ten laste was van de Unieburger met wie ze de gezinshereniging heeft aangevraagd. De verwerende partij motiveert niet op kennelijk onredelijke wijze:

“Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, hij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. Wat onvermogen betreft deze is niet aangetoond. Er werden hiervan geen bewijzen voorgelegd.”

Met de voorgelegde geldstortingen van Money Gram tussen 2015 en 2017 voor een totaal van 1065,20, waarbij de valuta niet is aangegeven, slaagt verzoekster er niet in aan te tonen dat zij in het herkomstland financiële steun ontving vanwege de referentiepersoon in die zin dat zij er effectief op

aangewezen was om in haar levensonderhoud te voorzien. Het loutere feit dat de verzoekster zich in België financieel afhankelijk opstelt, maakt niet dat daarmee is aangetoond dat zij de financiële ondersteuning van de referentiepersoon in het herkomstland nodig had om in haar levensonderhoud te voorzien. De ontvangstbevestiging van een e-mail met documenten, dat als bijlage bij het verzoekschrift is gevoegd, doet geen afbreuk aan voormelde conclusie dat verzoekster niet heeft aangetoond ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon in het land van herkomst. Het attest van geen onroerende goederen of attest van geen inkomsten in het land van herkomst doen geen afbreuk aan het feit dat niet wordt aangetoond dat verzoekster ten laste was van de referentiepersoon.

Dit determinerende motief kan op zich de bestreden beslissing dragen. Derhalve moet niet worden ingegaan op het middelonderdeel dat betrekking heeft op de motivering betreffende het onvermogen in het land van herkomst. Dit is een overtollig motief. Indien de bestreden beslissing op verschillende motieven steunt die elk op zich de beslissing kunnen verantwoorden, moeten alle motieven onwettig zijn om een vernietiging bij gebrek aan deugdelijke motivering te verantwoorden. Het ontbreken van gegronde grieven tegen een determinerend weigeringsmotief leidt tot de noodzakelijke vaststelling dat de bestreden weigeringsbeslissing onaangetast haar geldigheid bewaart. Iedere verdere kritiek op de bestreden beslissing is dan ook in principe te beschouwen als kritiek op een overtollig motief. De verzoekende partij heeft er geen belang bij omdat de eventuele onwettigheid van een overtollig motief niet tot de vernietiging kan leiden.

Verzoekster maakt geen schending aannemelijk van de opgeworpen bepalingen en beginselen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig mei tweeduizend negentien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC